

POZDRAV NOVEMU ŠOLSKEMU LETU

*Bodi pozdravljeno, novo upanje,
bodi pozdravljena, nova sreča,
bodi pozdravljen, novi dan,
bodi pozdravljen, kyas radosti.
Bodi pozdravljen, ti,
kij stopaš v novo šolsko leto, v nov čas.
Pošlji mi svojega Duha.
Začel bom z dobrimi mislimi,
s pogledi upanja in z besedami pohvale.
Lahko me očistiš,
čeprav nimam dovolj vere.
Prav zato te potrebujem.*

*Sedaj je že čas, da odprem okno
in mi Božji dih spremeni
obličje srca in duše.*

(po p. Pavlu Jakobu) Breda Dolenc

SPET DVA DUHOVNIKA V ŽIREH

Naprošen sem bil, naj napišem nekaj ob nastopu službe duhovnega pomočnika v župniji Žiri. Zdi se mi najbolje, da se vam predstavim s kratkim življenjepisom.

Moje življenje se je začelo 1. maja 1944 v Avstriji blizu mesta Leoben. Tam sem preživel dobrih trinajst mesecev. Ko se je končala druga svetovna vojna, smo se vrnili na Rako na Dolenjskem, kjer je bil doma oče. V domačem kraju sem končal osnovno šolo. Nato me je pot vodila v hrvaško Istro v mesto Pazin, kjer je bila privatna klasična gimnazija. Ker je država ni priznala, sem moral po tretji gimnaziji na služenje vojaškega roka v Makedonijo v mesto Štip. To je bilo tistega leta, ko je bil v Skopju potres. Sam sem leta 1964 preživel dva meseca v tem mestu, ko smo pospravljali ruševine vojaških objektov. Po vrnitvi od vojakov sem ostal pol leta doma, ker je bil v času mojega služenja vojaški rok skrajšan za pol leta. V jeseni sem se vrnil v Pazin, da sem naredil še četrto gimnazijo in maturo. Teologijo sem začel študirati leta 1966 in bil po petem letniku, leta 1971, posvečen v duhovnika. Prvo službeno mesto mi je bilo dodeljeno blizu domačega kraja v Svetem Križu – Podbočju na Dolenjskem.

Tu sem bil najprej eno leto nedeljski in nato še tri leta redni kaplan. Leta 1975 sem dobil brez kakšnega koli vprašanja ali posvetovanja dekret za župnijskega upravitelja Nove in Stare Oselice. Za te kraje nisem do takrat še nikoli slišal. Ko smo se z župnikoma iz Podbočja in Šentjerneja z mojim rdečim »fičkom« skupaj odpeljali na ogled, sta mi svetovala, naj grem na škofijo in rečem, da v te kraje ne grem. Jaz sem si pa mislil, da sem škofu obljubil pokorščino. Škof Pogačnik je v dekret zapisal: «Če bo pa pretežno, boste pa kmalu prosili za premestitev.»

Čeprav je bil način življenja v novem okolju čisto drugačen kot na Dolenjskem, sem se kar hitro navadil novega okolja in mentalitete ljudi. Dolenjci so bolj veselo razpoloženi, in tak sem bil tudi sam. V tem načinu obnašanja sem se moral malo spremeniti. Kar hitro so se leta nabirala in nabralo se jih je štiriintrideset. Želja drugih je bila, da je treba Oselico zapustiti. Dodeljena mi je bila župnija Besnica pri Kranju. Prišel sem zopet med drugačne ljudi. Nekaterih se nisem mogel navaditi in jih razumeti. Zaradi tega nisem bil prijetno razpoložen in sem vse bolj ugotavljal, da nisem primeren za nekatere. Zato sem se odločil, da se odpovem župniji. Rečem lahko, da mi je uspelo in sem sedaj tu med vami. Vedno bom hvaležen vašemu župniku Igorju Jerebu, da me je bil pripravljen sprejeti. Prepričan sem, da bova skupaj dobro delala v blagor žirovske župnije. Za odhod iz prejšnje župnije je bil vzrok tudi bolezen, s katero sem se srečal pred tremi leti in sem moral na operacijo. Ko je človek star sedemdeset let, se pojavijo še druge bolezni. Tako je tudi pri meni.

Pred enim letom sem dobil obvestilo, da zdravstveno stanje ni ugodno. Bom videl, kaj bodo pokazali izvidi letošnjega avgusta. Upam na pozitivne izvide.

Vedno sem se zavedal, da je duhovniška služba služenje Bogu in nato tudi ljudem, ki so ti zaupani. To bom skušal uresničevati tudi med vami v upanju, da bom to uspeval v soglasju z župnikom, vašim sodelovanjem in razumevanjem. Bog je tisti, ki ga moramo iskati. V cerkev ne prihajamo zaradi duhovnika, ampak zaradi Boga.

Delajmo vsi skupaj za rast Božjega kraljestva v Božjem vinogradu, ki se mu reče Žiri!

Jakob Kralj, duhovni pomočnik

SPOŠTOVANI STARŠI VEROUČENCEV IN OSTALI ČLANI ŽUPNIJSKEGA OBČESTVA

Pred nami je novo veroučno leto, ki bo za veroukarje lahko lepo in bogato, če bodo tako sami hoteli. Upam, da bodo s čim večjim veseljem prihajali na veroučne ure, kjer bodo skupaj s kateheti spoznavali Boga in se ob različnih pogovorih veselili Njegove neizmerne ljubezni do človeka. Prosim vas, dragi starši, da svojim otrokom večate veselje do obiskovanja verouka in do sobivanja z Gospodom. Vabim vas tudi, prav tako pa tudi vse ostale župljane, da za otroke in njihovo srečo molite in jih priporočate Njemu, ki želi ljubiti in delovati znotraj človeka. Samo z iskrenim zgledom in podporo katehetom bomo lahko skupaj pri otrocih vzbudili zanimanje in omogočili pravo odločitev o sprejemanju duhovnih vrednot.

Z veroučnimi urami bomo začeli že prvi teden v septembru. Prva ura bo namenjena urejanju vsega potrebnega za kasnejši nemoten potek programa. To pomeni, da bodo otroci na prvi uri dobili knjige, delovne in liturgične zvezke, poravnali bodo finančne obveznosti za omenjeno in za ostalo, kar je potrebno za verouk. Hkrati se bodo spoznali s kateheti in slišali, kakšna bodo pravila pri veroučnih urah, kjer se bo pričakovala tako točnost prihoda, zanimanje za vsebino, sodelovanje, redno delanje domačih nalog ... Verouk ne more dati človeku vere, lahko pa lepo dopolnjuje domačo versko vzgojo in prakso.

Čez leto bodo kateheti delovali znotraj programa, ki je predviden za posamezni razred, dodajali pa bodo tudi teme po svoji presoji in obravnavali tudi posamezne praznike. Včasih se bo zgodilo, da bo posamezna ura verouka odpadla zaradi obvezne udeležbe na bogoslužju na posamezen praznični dan ali zaradi kakšne druge župnijske dejavnosti, kjer bo prisotnost tudi pričakovana. Iz tega izhaja, da se bo lahko zgodilo, da na koncu ne bodo obdelane vse lekcije iz knjig.

Kateheti bodo izhajali iz predpostavke, da starši doma vlagate v versko vzgojo in prakso kar nekaj svojih moči in časa. Predpostavljali bodo, da vero dojemate kot nekaj pozitivnega in nujnega za človekovo bivanje in da to otrokom tudi poveste in razlagate. Kateheti vam bodo vedno na voljo za osebno srečanje po predhodnem dogovoru ter preko elektronske pošte (zupnija.ziri1@siol.net). Hkrati pa želijo tudi sami imeti možnost, da vas, dragi starši, lahko dobijo preko elektronske pošte, zato bodo v prvem in drugem tednu vaše otroke poprosili za vaše e-naslove.

V drugem tednu verouka bo spovedovanje v času veroučnih ur. To je sedaj ponovno mogoče, saj je v župniji spet drugi duhovnik, duhovni pomočnik Jakob Kralj. Na spovedovanje naj se otroci lepo pripravijo že tudi doma.

Liturgični listki bodo ponovno postali del veroučne obveznosti, saj je preteklo veroučno leto pokazalo, da vas je preveč staršev skupaj z otroki obiskovanje svetih maš popolnoma opustilo. Naj vam bodo liturgični listki ponovno v pomoč, da boste večkrat prišli v cerkev in da boste vzljubili Božjo besedo po odlomkih, ki so navedeni na listkih.

Želim vam veliko predanosti in Božjega blagoslova.

Igor Jereb, župnik

KATEHETI SE PREDSTAVIJO

Že kot majhna predšolska deklica sem velikokrat med tednom spremljala svojo staro teto k sveti maši. Reklo se je, da greš k delavniški maši, ker to ni bila nedeljska ali praznična. Seveda sem vse okoli sebe zvedavo spremljala in je bilo srečanje z Jezusom res pristno. Verouk sem seveda rada obiskovala, ker se je tam vedno kaj zanimivega izvedelo in dogajalo. Že pot do župnišča skupaj z vrstniki je bila dogodivščina po svoje.

Pozneje – v zrelejšem obdobju – sem čutila, da svoje otroško dožemanje Boga nadgradim in poglobim še na drugačen način, kajti če vera ostane na ravni šolskega verouka, bo kmalu postala težko breme in obveznost, ki so ti jo posredovali starši in katehet. Vedno se ti ponujajo poti, da tudi sam iščeš in dojemаш Boga drugače. Ko sam nekaj pridobiš, naj bodo to stvari ali svoj čas in znanje, lahko to deliš drugim. Povabljena sem bila in povabilo, da se ponovno vključim v otroško katehezo, sem sprejela. Približati jim želim Jezusa kot našega sopotnika in pravega prijatelja in jih navdušiti za nedeljsko srečanje z Njim. Prepričana sem, da bodo tudi oni meni odprli marsikatero vprašanje in me prisilili v razmišljanje, da bom gledala s srcem, kot pravi Mali princ.

Vida Cankar

Lani sem bila, tako kot že nekaj let, prvi vikend v oktobru na bibličnem seminarju v Kančevcih in prejela sem klic; doletela me je milost, da oznanjam/evangeliziram tudi v Žireh. Zahvaljujem se za zaupanje, da sem povabljena oznanjati veroučencem tudi v prihajajočem veroučnem letu. Upam, da mi zima ne bo preprečevala prihoda iz Idrije v Žiri. Po skoraj letu poučevanja/oznanjevanja sem prepričana, da tudi žirovski veroučenci želijo spoznati odrešenijsko pot izvoljenega ljudstva; želijo poglobiti vero, ki so jo prejeli pri svetem krstu, se spoprijateljiti z Jezusom kot bratom in hoditi za Njim po poti do Nebeškega kraljestva. S skupnimi močmi in znanjem bomo to dosegli in postali dinamični kristjani za vedno.

Tatjana Rupnik

(Celoten njen zapis lahko preberete na župnijski internetni strani pod rubriko aktivne skupine – kateheti.)

Pozdravljeni! Glede na to, da sem rojena Žirovka, me, vsaj na videz, verjetno poznate. Stara sem 43 let in po izobrazbi računovodkinja. Sem mama štirih otrok (21, 18, 15 in 12 let) in v župniji priskočim na pomoč, kjer je to potrebno. Sodelovala sem pri zadnjih dveh pripravah na birmo, enkrat kot animatorka in dvakrat kot spremljevalka na duhovnih vajah birmancev. Učenje verouka bo zame letos nov izziv, ki se ga veselim in upam, da se bomo z veroukarji dobro razumeli.

Skupaj bomo občudovali Božje stvarstvo in preko njega spoznavali veličino in ljubezen Stvarnika. Trudili se bomo, da bi naš odnos do njega rasel in postal bolj oseben. Vsekakor pa bi rada, da bi se zavedali, da je Evangelij veselo oznanilo in bi morali biti kristjani veseli ljudje.

Urška Jesenko

Domača družina mi je dala zgled vere, poštenega dela, medsebojnega spoštovanja in pomoči bližnjim. Na povabilo g. župnika sem pričela v župniji sodelovati kot animator predšolskih otrok, pozneje pa tudi z veroukom. Svojo vero in znanje poglobljam z obiskom svete maše, na katehetskih srečanjih in simpozijih. Na njih si katehisti iz cele Slovenije delimo izkušnje in pridobivamo moči za vsakdanje delo, tako z otroki kot za osebno življenje.

Z veroučenci bomo spoznavali staro zavezo in skozi njo iskali odgovore današnjega časa. V luči življenjskih zgodb se bomo pogovarjali o vztrajnosti, pogumu, zaupanju in odpuščanju. Gradili bomo prijateljstvo med seboj in Jezusom ter z Njegovo pomočjo odkrivali bogastvo in vrednote vere.

Barbara Oblak

Sem Marko Jereb in prihajam iz župnije Kranj – Šmartin. Po poklicu sem zgodovinar in geograf, trenutno pa ravno zaključujem magistrski študij. Precej sem aktiven, tako v domači župniji kot tudi pri salezijancih. V okviru salezijanske mladinske pastorale na Pohorju že nekaj let vodim program, imenovan Savio kamp, ki je namenjen duhovno-aktivnemu preživljanju počitnic za ministrante iz vse Slovenije. Svoje delo z otroki bom v letošnjem letu vršil tudi v žirovski fari. Kot katehet želim veroučencem pokazati predvsem to, da si Jezus želi odnosa z nami in da si želi, da bi ga imeli za prijatelja. Kot vsak dober prijatelj je vedno ob nas in nam želi pomagati, le zaupati mu moramo. Prijateljstva pa niso nikoli enostranska, zato mu moramo prijateljstvo tudi mi »vračati« z rednim prejetjem zakramentov in aktivnim sodelovanjem v župniji.

Marko Jereb

Izdala Župnija Žiri, Jobstova cesta 34, 4226 Žiri. TRR: 07000-0000846221

Odgovarja: Igor Jereb, župnik. ☎ 04 5105 000, ✉ zupnija.ziri@rkc.si, <http://zupnija-ziri.si>
mobitel župnik: Igor Jereb: 041 703 578, mobitel duhovni pomočnik Jakob Kralj: 031 850 443

Ure, ko je duhovnik na voljo: pon.: 17⁰⁰ – 18⁴⁵ in po vsaki sveti maši.

Naklada: 800 izvodov

DELO IN MIR STA SREČE IZVIR (slovenski pregovor)

Na zadnji strani Družine v rubriki »Z Bogom začni vsako delo« letos predstavljamo verne podjetnike. Njihove poklicne poti so zelo različne, vsem pa je skupno, da so v svoja podjetja vložili veliko časa in truda. Zato imajo njihove besede o delu zame veliko težo. Eden od njih mi je pripovedoval, kako ga je zaznamoval zgled očeta, ki je vedno trdo delal. Drugi mi je rekel, da je najbogatejša dota, ki jo lahko daš svojim otrokom, ta, da jih naučiš delati. Tretji pa je potožil, kako težko je danes dobiti mladega človeka, ki rad dela. In dodal, da delo v naši državi že dolgo ni več vrednota, ampak kazen.

Nek starejši človek mi je v otroštvu svetoval: »Pridno se uči, da ti ne bo treba delati.« Mnogi naši starši in stari starši so se v življenju zelo nagarali. Zato – in ker so videli, kako dobro se je godilo funkcionarčkom, ki so jim solili pamet o pridnosti, sami pa so se delu izogibali – so si mnogi med njimi želeli, da njihovim potomcem ne bi bilo treba veliko delati. Razmišljali so prav – in narobe.

Kdor hoče na pošten način doseči kaj velikega in pomembnega, se ne sme ustrašiti trdega dela. Slavni ameriški izumitelj Thomas Alva Edison, ki je prijavil več kot tisoč patentov, je trdil, da je za genija potreben en odstotek nadarjenosti in 99 odstotkov znoja. In ker smo ravno na začetku svetovnega košarkarskega prvenstva: pokojni hrvaški zvezdnik Dražen Petrović je po napornih treningih, ko so utrujeni soigralci odšli domov, ostajal sam v dvorani in proti košu zmetal še na stotine žog. Oba, Edison in Petrović, sta se trudila bolj kot njuni vrstniki – in bila uspešnejša od njih. Danes se nam seveda ponuja tudi drugačen zgled: okrog nas je veliko tistih, ki so do bogastva prišli tako rekoč čez noč in brez dela. A jim ni treba zavidati. Če hočeš na tak način obogateti, moraš Bogu obrniti hrbet.

»Človek je za delo ustvarjen, kakor ptica za letanje in riba za plavanje,« pravi blaženi Anton Martin Slomšek, ki goduje 24. septembra. »Pa se mora iz mladega vaditi. Otrokom vse dovoliti pomeni storiti jih nezadovoljne za vse žive dni. Kdor želi srečno starost dočakati, se ne sme v mladih letih razvaditi.«

Začenjata se novo šolsko in veroučno leto in na otroke se bo znova zgrnila množica obveznosti. Če smo jim starši zaradi lastne ambicioznosti naložili preveč krožkov in obšolskih dejavnosti, bi bilo morda obremenitev dobro malce zmanjšati. Po drugi strani pa je pametno našim princem in princeskam doma naložiti nekaj dela. Da bodo znali ob koncu devetletke prijeti metlo, pospraviti za seboj, si pripraviti zajtrk in morda še kaj. Našim zlatim otrokom ne bo hudega, če bodo kakšno popoldne zavihali rokave. Polenili se bodo v življenju še vedno lahko. Če se bodo zdaj navadili lenariti, pa se bodo vedno izogibali delu, trudu in odrekanju.

Andrej Praznik

»BOG SKRIVA STVARI TAKO, DA NAM JIH POLOŽI PRED OČI,«

pravi Antony de Mello. Na lov za tako skritimi stvarmi smo se podali tudi Šmarnični romarji. Pot nas je vodila iz Žirov pa vse do Žalostne Matere Božje na Jeruzalem v Prlekiji. Verjemite, da smo v devetih dneh peš romanja imeli kaj videti.

Pot nam je načrtno in organiziral (hrana in spanje) Ciril, čeprav potem sam ni mogel z nami. Tokratna pot je vodila veliko gori – doli in še malo naokoli. Kolikor se je dalo, smo se izognili glavnim cestam v dolini. Pravzaprav smo spoznali, kako zelo divja in z gozdom poraščena je še naša dežela. Kak kilometer smo naredili več, a se je splačalo.

Hodili smo po hribih in gričkih, mimo številnih podružničnih cerkvic. Videli smo, kako lepo skrbijo zanje. Povečini so obnovljene. Kjer je bilo možno, smo si ogledali notranjost. Domačini so nam jih razkazovali z velikim ponosom.

Ko smo tako hodili po deželi, »Bogu za hrbtom«, smo srečevali preproste ljudi. Tu, visoko nad hrumečo dolino, vlada mir. Hodili smo mimo kmetij, kjer še v enem gospodinjstvu živijo štiri generacije. Res je tako lepo; mir, čudovit razgled, a to lepoto morajo ljudje, ki tu bivajo, plačati s trdim delom. Dela je dovolj in preveč. Srečali smo kar nekaj starejših ženic, tam okoli devetdesetih let, ki pa niso tožile nad starostjo. Zvedavo so nas opazovale in nas spraševale, od kod smo in kam smo namenjeni. Kljub starosti so opravljale svoje delo – v družini so se čutile še potrebne.

Srečali smo suho, vso krivo ženico, ki nam je prišla nasproti po poti v hrib. V rokah je držala rovnico, ki ji je služila kot oporna palica, in vedro – na njivo je šla nekaj iskat ali pa plet. Zelo počasi in z velikim naporom je premagovala pot. Njene oči pa so bile mlade. Zvedavo in odkrito nas je opazovala in spraševala. Zadnjega izmed nas pa je nagajivo ogovorila: »O, a vi pa že malo pešate.«

Spomnila sem se na staro mamo, ki mi je vedno pravila, da stokajo in 'jamrajo' samo ljudje, ki se imajo prelepo in imajo premalo dela.

Ja, ljudem tu na hribovskih kmetijah dela res ne primanjkuje.

Malo stran od lepo obnovljene cerkve sv. Ožbolta v kraju Pernovo v Galiciji nas je pričakal Janko. Mož obilne postave in še obilnejšega srca. Spoznal je našega Cirila, ko je le-ta predhodno pregledoval, kje naj bi šla skupina. Čakal nas je, da nas, popolne tujce, pogosti. Koliko Janka je v meni?

Prenočili smo tudi v uršulinskem samostanu v Mekinjah. Sprejela nas je nuna Marija Irena. Dolgo sem premišljevala, kako naj jo opišem. V njej je bilo toliko Boga, da si ga lahko čutil. Rekla je, da imajo ta mesec »počitnice«, vse ostale mesece imajo v samostanu skupine mladih. Nas, romarje, pa so vseeno sprejeli, kajti romarji vedno prinašajo blagoslov. Teh besed sem se kar malo ustrašila. Ali res lahko nosim blagoslov? Sem tega vredna?

Kamor koli gremo mi, Božji otroci, bi se morali zavedati odgovornosti, ki jo imamo. Vsak izmed nas je poklican, da nosi Božji blagoslov in ga deli drugim. Tako bi vsaj moralo biti.

Koliko skritih lepot ste to poletje znali videti vi in koliko blagoslova ste prinesli ljudem, s katerimi ste se srečevali? Od odgovora na ti dve vprašanji je odvisno, kako ste preživeli poletje. Koliko ste dovolili Bogu, da biva in hodi z vami?

SVETOST ŽIVLJENJA

Biti svet, svetnik se nam sliši tako čudno, tuje. To so »oni«. Pa vendarle niso samo »oni«, ampak je na pot svetosti poklican prav vsak izmed nas, ki smo po krstu postali Božji otroci. V krstni vodi smo bili prerajeni za novo življenje, za pot svetosti. »Te obljube torej imamo, predragi. Zato se očistimo vseh madežev mesa in duha in v strahu Božjem dopolnujemo svetost.« (2 Kor 7,1)

Če bi vseh deset Božjih zapovedi stisnili v eno besedo, katera beseda bi to bila? Svetost. Svetost življenja. Tvojega in mojega.

Kaj pa svetost življenja tistih še nerojenih? Pred časom me je močno pretresla zgodba staršev, ki sta se v eni slovenskih porodnišnic borila za telo prezgodaj rojene hčerke Elizabete, ki je umrla in sta jo želela pokopati. Naša medicina pri prezgodaj rojenih otrocih še zmeraj govori o skupku celic in splavku. Pa to ni to. Za nas kristjane zagotovo ne. Kako more nekdo reči bitju, ustvarjenem po Božji podobi, ki so mu določeni vsi dnevi, še preden je bil prvi izmed njih, da je le skupek celic! In če slučajno ni popoln, da je to le napaka narave? Še to se sliši, da je »take treba do časa polovit'«. Kako grde in trde besede za človeka, ki je Božji dar. Hvala Bogu, da daje posebne milosti, da preizkušani starši v takšnih preizkušnjah ne obupajo, ampak se borijo za svetost življenja. V tem duhu je tudi splav odločen NE svetosti življenja. Verjamem, da se žene velikokrat za splav odločajo v veliki stiski in mi ljudje nismo poklicani za to, da bi sodili. Pa vendar ostaja vprašanje: »Kdo pa si ti, da moreš odločati o človekovem življenju?« Žal smo zadnje čase večkrat pričali temu, da bi se človek rad postavil na mesto Boga in določal prvi in zadnji dan zemeljskega življenja. Pa naj gre za evtanazijo odraslih ali otrok, oploditev z biomedicinsko pomočjo, abortus, kontracepcijo ... za pravico odločati o trajanju življenja, ki je sveto.

Elizabetina starša sta preko medijev sporočila širši javnosti, da je življenje sveto. Sveto od prvega trenutka spočetja in zato nedotakljivo. Ko sta trepetala, da bo njun otročiček, ki sta ga želela pokopati, pristal med »biološkim odpadom«, je bil Bog z njima. Po desetih dneh sta svojo Elizabeto dobila in jo pokopala, pa čeprav je bila še čisto majceno bitje, staro 16 tednov. A vendarle bitje z dušo in telesom, »dragoceno v Božjih očeh«. Prepričana sem, da je njuna zgodba boja za svetost življenja opogumila marsikaterega preizkušenega starša. Ne smemo dovoliti, da smo zgolj številke in da drugi odločajo o nas in naših dragih. Mi smo Jezusove priče, ki smo dolžni svetu oznanjati veselo sporočilo, da je življenje več kot skrb za to, »kaj bomo jedli in kaj bomo pili« in da je lepo.

Zagotovo so nam lahko zelo konkretni vzorniki na poti svetosti že vsi sveti, ki so to pot prehodili in bili trdno usidrani v Bogu Očetu. On je vir svetosti. To vedno znova molimo pri evharistiji in po tej svetosti hrepenimo. A priznati je treba, da smo le ubogi grešniki, ki se nam pot svetosti zdi pretežka in jo pogosto pokvarimo z grehom. Bog pa je usmiljen in dobrotljiv in nam vedno znova daje, da vstanemo, se pokesamo in preko zakramenta svete spovedi stopimo nazaj na pot svetosti in odrešenja. Samo zaupati mu moramo in se z ljubeznijo vračati v njegov Očetovski objem.

Andreja Žakelj